

Brända vingar av Carl Strand

Dörren gled upp med ett gnisslande ljud och Maiko tittade upp från köket. I dörröppningen stod Hiroshi, en bastant man som sedan ett par år tillbaka har varit Maikos make. Med en lätt sluddrande blick klev han in i farstun. Han var sen, igen.

–Du är hemma.

Maiko ansträngde sig för att låta lugn och välkomnande.

–Jag började undra när du skulle komma hem.

Hiroshi mumlade något obegripligt till svar och snubblade av sig sina skor. Den bittra stanken av Sake som han nu fyllde rummet med gjorde Maiko misstänksam.

–Du har väl inte...du har väl inte druckit igen?

Hiroshi stannade till och hans rörelser blev stela.

–Vad sa du?

–Det är bara, du luktar alkohol. Jag trodde vi hade kommit överens om att du skulle sluta dricka så mycket.

Hans ögon smalnade till.

–Vad menar du, sluta dricka så mycket? Dag in och dag ut sliter jag som ett djur för att försörja den här familjen, och vid min hemkomst attackeras jag av...dessa anklagelser!

–Jag anklagar dig inte. Jag vill bara att du ska vara försiktig. Du är så...du blir så annorlunda när du dricker så.

Hiroshi tog ett steg fram, vaggandes i rörelsen.

–Annorlunda. Vad är det du försöker säga? Är jag inte god nog för dig längre?" Hans röst var högre och kantigare nu.

Maiko försökte hålla sig lugn men kände hur pulsen dunkade.

–Det var inte det jag menade. Jag är bara orolig. Du vet att-

–Vad Maiko, vad vet jag?"

Hiroshi avbröt henne och knuffade undan en stol så att den föll hårt ned i golvet.

–Du vet ingenting, själv sitter du hemma och glor som om du vore bättre än mig!

Maikos röst darrade när hon tog ett steg tillbaka.

–Snälla Hiroshi, jag vill bara att–

–Nu håller du käften!

Skrek Hiroshi och slog ut sin arm i en oavsiktlig rörelse. Hans hand träffade hårt hennes kind och Maiko föll med ett dämpat ljud ned på knä.

Det blev tyst.

Hiroshi stod kvar, tyst och förvirrad över vad som nyss hänt. Han betraktade sin hand som om den blivit honom en främling.

–Maiko, jag menade inte–

Hon satt stilla, men en brinnande tår gled ned längs den brustna huden där Hiroshis hand nyss träffat hennes kind.

Maiko satt vid köksbordet. Morgonsolens ljus sken in genom det smutsiga fönstret och dammet dansade i långsamma virvlar. På bordet framför henne stod en halvfull kopp te, vars yta hade blivit kall och orörlig. Hennes högra kind värkte från gårdagens utbrott. Märket hade börjat mörkna. Med en suck reste hon sig från köksbordet och gick till diskhon för att diska gårdagens rester. Skålarna tvättades med en nästan mekanisk rytm. Skölj, skrubba, torka. Det kalla kranvattnet kylde Maikos händer, men hon brydde sig inte. Hon tänkte på sin mor som alltid hade tjatat om vilken oduglig kvinna hon var. "Det är din plikt Maiko. En god hustru frågar inte utan gör det som förväntas av henne". De orden hade ekat i hennes huvud många kvällar likt denna. Ibland undrade hon om hennes mor någonsin känt som hon gör nu. Ute på gatan hördes avlägsna röster och rop från barns oskyldiga lek. Hon sneglade ut genom fönstret och såg ett par kvinnor skynda förbi, deras ansikten sammanbitna och händerna fulla med korgar. Någonting med deras steg verkade rastlöst. Som om de alla väntade något, eller kanske för att undvika att tänka på det som närmar sig.

Rykten sprider sig snabbt i Maikos ödmjuka stadsdel. Fler och fler talade om det i marknaden och radions kvällsrapporter verkade bli allt mer desperata. Men trots rädslan kände Maiko att något brann inom henne. Var det en möjlighet för förändring? En deviation från den vardagliga monotonin?

Maiko ryckte till när sovrumsdörren bakom henne öppnades. Ut klev Hiroshi, klädd i samma skrynkliga skjorta från kvällen innan. Han mötte inte hennes blick utan gick direkt mot dörren utan att säga ett ord. Maiko följde honom med blicken som om hon förväntade sig en ursäkt. När Hiroshi slängde igen dörren bakom sig insåg hon att han inte ens hade lagt märke till henne. Maiko lutande ryggen mot väggen och sjönk

ned mot köksgolvet. Hon försökte se om hon kunde gråta, men tårarna hade sinat. Vad

fanns det att gråta om? De senaste månaderna hade Maikos karaktäristiska glöd sakta kvävts. För ett par år sedan var Maiko på väg att gå en universitetsutbildning, men när hon giftes bort ändrades planerna.

"Är det så här det alltid ska vara?"

Hon kände hur det började brinna bakom ögonen igen. "Kanske...kanske finns det ingen annan väg. Utom..."

Hon stannade tanken där. Förstörelse. Frihet. Död. Tankarna for runt som flyktiga skuggor, ändå hade de en sanning i sig. Maiko vände blicken ut igen. De avlägsna rösterna hade tystnat. Hon kände det. Fastän hon inte visste hur, skulle det hända, snart. Var det frihet? Nej, något större.

När Hiroshi stängde dörren bakom sig och började gå, försökte han få den fräna stanken av alkohol att lämna sin näsa, men den satt fast som en skugga, envist hängande över honom. Kvar fanns också ekot av smällen. Inte från dörren, utan det av hans hand mot Maikos ansikte, ett vidrigt ljud som fortfarande dånade i hans huvud. Han ville inte tänka på det, men varje gång han blundade såg han hennes ansikte, den där tårens tröga flykt över kinden. Hans bröst snördes åt, en känsla han förtvivlat försökte skaka av sig. Vad har jag gjort? Fötterna rörde sig nästan automatiskt på gatorna, utan riktning. Han gick mot sitt jobb, men varje steg kändes tyngre än det förra. Folk passerade honom, deras ansikten likgiltiga. Hans hjärta bankade i bröstet med en konstig blandning av ånger och ilska. Inte på henne. Nej, den ilskan hade svalnat. Bara mot sig själv. När han gick förbi en grupp sjömän som tjärade tampar hörde han bitar av deras samtal. Snabba ord om radorapporter, om det som närmade sig. Hiroshi kunde inte undgå att känna den växande förtvivlan i deras röster. Men han brydde sig knappt. Allt han kunde tänka på var vad han hade blivit. Hur hade det kommit till detta? Hur hade han, den ambitiöse unge mannen med glimten i ögat, förvandlats till en patetisk jävel som inte ens kunde se sin egen fru i ögonen? Han drog handen över ansiktet, som om för att torka bort sina misstag. Han borde gå tillbaka. Borde säga något. Men vad? Ursäkta sig? Nej, det räckte inte. Han visste att han hade gått för långt den här gången. Plötsligt stannade han, stirrandes på trottoarens ändlösa fimpar. Maikos ord ekade i hans huvud: Du blir... du blir annorlunda när du dricker. Hon hade rätt. Det visste han nu. Eller kanske hade han alltid vetat det, men aldrig velat erkänna det. Han blickade ned mot en vattenpöl där en grumlig bild speglades. I det smutsiga vattnets reflektion såg han inte sitt eget ansikte, utan det av hans far. En rysning gick igenom hans rygg och han såg upp, och blicken föll på en bar. Det var för tidigt på dagen, men det var redan öppet. Den välbekanta lukten av sake och cigaretter drev ut genom dörren. Lockande. Bedräglig. Han tog ett steg mot ingången, men stannade i sin rörelse. Det skulle vara så enkelt att gå in, att förlora sig i flaskan igen, att slippa känna något för

en stund. Men bilden av Maiko höll honom kvar på trottoaren. Det var hon som alltid fick betala priset för hans lättnad. Nej, tänkte han. Inte den här gången.

Han visste inte hur länge han hade gått när han plötsligt fann sig själv framför sitt eget hem igen. Det var som om benen hade tagit honom tillbaka utan hans tillåtelse. Han stirrade på dörren, den enkla träpanelen som han hade passerat så många gånger. Men nu kändes den som en barriär. Skulle han gå in? Vad skulle han säga? Med en skälvande suck öppnade han dörren försiktigt. Han förväntade sig att mötas av tystnad, av Maiko som satt vid bordet, tyst och avlägsen som på morgonen. Men när han klev in, hörde han ett svagt ljud från köket. Maiko diskade, hennes rygg vänd mot honom. Ljuset från fönstret kastade ett matt sken över hennes skuldra, och han kunde se det mörka märket som hade spridit sig på hennes kind. Hans mage drog ihop sig. Orden som formade sig på hans läppar kändes främmande. Förlåt, förlåt mig. Men de kom inte ut. Istället stod han där, patetisk, handfallen, som om själva tystnaden höll honom tillbaka. Maiko vände sig inte om, men han kunde se hur hennes axlar spändes när hon hörde honom. Han ville säga något, men varje gång han öppnade munnen fastnade orden i halsen. Han kände sig plötsligt som ett barn, rädd och liten inför det han hade orsakat. Han tog ett djupt andetag och försökte.

–Maiko...

Hon reagerade inte. Diskvattnets kluckande var det enda som bröt den öronbedövande tystnaden i rummet.

–Jag...

Rösten sprack. Säg det, tänkte han. Säg det innan det är för sent.

–Jag... förlåt.

Maiko pausade, hennes händer fortfarande i diskvattnet. Hon vände sig långsamt om, och för första gången på vad som kändes som en evighet, mötte hon hans blick.

–Jag är ledsen, upprepade han, den här gången tydligare, fastare.

–Jag... jag vet att jag har gått för långt. Att jag har gjort dig illa.

Hennes ansikte förändrades inte, men något i rummet gjorde det. Kanske var det bara en känsla, en lättnad av att orden äntligen sades högt. Han såg hennes händer, fortfarande nedstoppade i det kalla vattnet. Hur länge hade hon stått där, i samma monotona rörelse, för att slippa känna? Han klev fram, långsamt, som om han närmade sig en rädd hund.

–Du har rätt... Jag är inte samma person när jag dricker.

Han sänkte blicken.

–Och jag förtjänar inte att du stannar.

Det blev tyst igen. Maiko rörde sig långsamt.

–Hiroshi...

Hennes röst var låg, nästan viskande.

–Jag orkar inte mer.

Orden skar genom honom. Men det var inte en anklagelse, inte en skrikande ilska. Bara ett faktum. Ett av de många faktum som han inte hade kunnat se förrän nu. Han visste inte vad han skulle säga. Vad han skulle göra. Maiko tittade på Hiroshi en lång stund, hennes blick otröstligt matt. Hon sa ingenting, men sakta, nästan omärkligt, lät hon händerna glida ur det kalla vattnet. Droppar föll ner på köksgolvet, små ljud bröt den ömtåliga tystnaden mellan dem.

–Jag vet inte om du kan bättra dig, sa hon vädjande.

Hiroshi kände en klump i magen. Han klev fram, men stannade när han såg henne rycka till. Utrymmet mellan dem kändes enormt, även om de stod bara meter från varandra.

–Jag ska försöka, viskade han.

–Jag vet inte hur, men jag ska försöka. Jag vill inte vara den här... den här personen längre.

Maiko höll blicken en stund till, vände sig sedan tillbaka till diskbänken och tog upp svampen igen.

–Jag vet inte om det räcker, sa hon tyst och händerna återupptog sin långsamma, mekaniska tvätt.

–Men kanske...

Hennes röst slocknade, oavslutad. Hiroshi stod där, hjälplös. Han ville nå ut till henne, för att säga något mer, men orden svikte honom. Vad kunde han lova henne egentligen? Han var inte ens säker på sig själv. Plötsligt skar det avlägsna ljudet av sirener genom tystnaden. Det var svagt, långt borta, men omisskännligt. Maiko stelnade, hennes händer pausade mitt i rörelsen. De skräniga ryktena visade sig vara

profetior. De stod båda där och lyssnade när klagan blev högre. Maiko vände sig sakta om för att titta ut genom fönstret, hennes ansikte speglade ett konstigt lugn. Hiroshi följde hennes blick, hans andetag ytligt. Sirenerna blev allt högre. Maiko torkade sina händer på en handduk och gick utan ett ord förbi honom mot det lilla

sovrummet på baksidan av huset. Hiroshi såg henne gå med hjärtat i halsen. Lämnade hon honom? Skulle hon komma tillbaka? Hon stannade vid dörröppningen med handen vilande på ramen bara en sekund för länge.

–Du kan stanna, sa hon. Tills vidare.

Hon försvann in i rummet och stängde dörren bestämt efter sig. Hiroshi stod ensam i köket, ekot av hennes ord dröjde kvar i luften som ett brinnande minne. Det var inte förlåtelse. Det var inte hopp. Det var en dom. Utanför fortsatte sirenerna sitt obevekliga skri och varnade för vad som skulle komma. Hiroshi gick sakta till fönstret och stirrade ut på den tomma gatan. När tystnaden nådde honom insåg han att det var sista gången han någonsin skulle höra hennes röst.